

Rechtskundig Weekblad

Verschijnt elken Zondag

Vereeniging zonder winstgevend doel

Abonnementsprijs : 100 fr. per jaar

Postcheckrekening N° 3185.22

Alle rechterlijke uitspraken, artikels en andere bijdragen, alsook boeken ter bespreking te zenden aan den secretaris-hoofdopsteller

Mr RENÉ VICTOR

Italiëlei, 99, Antwerpen

Opgaaf betreffende intekening en adreswijziging, aanvraag van losse nummers en alle mededeelingen betreffende het beheer te zenden aan den secretaris-schatbewaarder

Mr JOHN STOCKMANS

Mechelsche Steenweg, 201, Antwerpen

WELK IS JURIDISCH HET WEZEN VAN HET KONKORDAAT VOOR OF NA FAILLISEMENT?

Het konkordaat, dat vóór of na faillissement door een zekere meerderheid der schuldeischers aangenomen en door het gerecht bekrachtigd wordt, is voor alle betrokkenen dwingend.

Waarom heeft het konkordaat dit bijzonder gezag?

Om dit buitengewoon verschijnsel te verklaren, zijn verschillende theoriën opgebouwd, welke in twee groepen gerangschikt kunnen worden :

1° Het konkordaat is een kontrakt tusschen den schuldenaar en de schuldeischers welke de konkordataire voorstellen aanvaard hebben, gevolgd door een vonnis waarbij de beslissing van de meerderheid opgedrongen wordt aan de afwezigen en aan degenen die tegen gestemd hebben of zich onthouden hebben. Het karakter van het konkordaat zou dus volgens de personen verschillen : voor de eenen zou het een overeenkomst zijn onder de opschortende voorwaarde dat de bekrachtiging uitgesproken worde, terwijl het voor de anderen louter een gerechtelijke beslissing zou zijn. (1)

2° Volgens een tweede theorie zou het konkordaat ook wel een kontrakt zijn, doch niet tusschen den schuldenaar en de onderscheiden schuldeischers in zooverre zij vóór stemmen, doch een overeenkomst tusschen den schuldenaar eenerzijds en de schuldeischersmassa, anderzijds, welke massa dan als een rechtspersoon wordt aanzien wiens wil door de vergadering van schuldeischers, mits in achtneming van de vereischte meerderheden, uitgedrukt wordt. (2)

Ten gunste van elk dezer theoriën kunnen voorwaar argumenten aangehaald worden. Hetgeen ons echter getroffen heeft is dat bij het onderzoek naar het karakter van het konkordaat bijna geen rekening gehouden is met de wordingsgeschiedenis van dit juridisch instituut. En toch komt het ons voor, dat er eenige aanwijzingen te vinden moeten zijn in de wijze waarop men er geleidelijk toe gekomen is de beslissingen van een deel der schuldeischers voor allen verplichtend te maken.

De oorsprong van konkordaat is, wat het Franse recht aangaat, in de Koninklijke Verordening op den Handel van 1673 te vinden. Vóór dien tijd bestond er geen wettelijke regeling van het faillissement, zoodat, ten opzichte van de staking zijner betalingen, de koopman op één lijn gesteld was met den burgerlijken schuldenaar en, zooals deze laatste, slechts aan de wetgeving op het kennelijk onvermogen onderworpen.

De Ordonnantie van 1673 houdende « Règlement pour le Commerce des Négociants et Marchands tant en gros qu'en détail », bevat in zijn XI^{en} Titel drie artikelen welke het konkordaat regelen :

« Article 5. — Les résolutions prises dans l'assemblée des créanciers à la pluralité des voix pour le recouvrement des effets ou l'acquit des dettes seront exécutées par provision et nonobstant toutes oppositions ou appellations. »

« Article 6. — Les voix des créanciers prévaudront, non par le nombre des personnes, mais eu

» égard à ce qui leur sera dû s'ils montent au $\frac{3}{4}$ du total des dettes. »

« Article 7. — En cas d'opposition ou de refus de signer les délibérations par les créanciers dont les créances n'excéderont le $\frac{1}{4}$ du total des dettes, voulons qu'elles soient homologuées en justice et exécutées comme s'ils avaient tous signé. »

Deze bekrachtiging werd uitgesproken, niet zooals nu, door een vonnis dat kracht van gewijsde heeft tegenover alle betrokkenen, doch na dagvaarding van de schuldeischers, welke de konkordataire voorstellen niet bijgetreden zijn. De rechter veroordeelt dus in zekeren zin de minderheid om zich naar de beslissing van de meerderheid te voegen.

De noodzakelijkheid eener afzonderlijke bekrachtiging voor elken schuldeischer wordt bijzonder in het licht gesteld als men nagaat hoe gehandeld wordt tegenover schuldeischers, welke noch op de konkordataire beraadslagingen, noch voor het gerecht opgeroepen werden. Tegenover hen zijn het konkordaat en het vonnis van bekrachtiging heelemaal waardeloos. (Arrest van het Parlement van Toulouse van 18 April 1679, Merlin Répertoire V° Atermoiement). Doch een ander arrest van hetzelfde Parlement van Februari 1679, eveneens aangehaald door Merlin t.a.p., beslist dat de schuldenaar zijne boekhouding en papieren zal moeten overleggen en dat dezelve gedurende 14 dagen ter beschikking van de schuldeischers, welke het konkordaat niet bijgetreden waren, zouden blijven. De zaak zou later gepleit worden, doch er werd op voorhand reeds beslist dat, indien den schuldenaar geen oneerlijkheid kon verweten worden, de schuldeischers verplicht zouden zijn het konkordaat na te leven. (3)

Onder de verordening van 1673 is de toestand dus zeer duidelijk: er bestaat geen rechtspersoon, welke de schuldeischers zou omvatten, doch het zijn de schuldeischers zelf die, buiten alle tusschenkomst van het gerecht, beslissingen nemen aangaande de wijze van likwidatie van het faillissement, hetwelk trouwens in dit stelsel niet door de rechtbank uitgesproken werd. Als de noodige meerderheid een schikking aanvaard heeft, dan is deze volgens de wet ook voor de minderheid verplichtend, doch — en dit kenschetst wel het gemis aan alle rechtspersoonlijkheid van de massa — elkeen der schuldeischers, die niet vóór het konkordaat gestemd heeft, moet afzonderlijk voor de rechtbank gedaagd worden. Daar mag hij dan de oneerlijkheid van den schuldenaar inroepen om te trachten het konkordaat omver te werpen. Indien echter geen bijzondere reden bestaat, moet de rechtbank de beslissing der meerderheid bekrachtigen.

Het is duidelijk dat in dit stelsel het konkordaat een overeenkomst is, welke krachtens de wet voor allen bindend is en dat de aanvaarding van degenen

die geweigerd hebben, enkel door de rechterlijke bekrachtiging uitgesproken wordt. Zulks was ook reeds de meening van de oudere rechtsgeleerden. Bourbon zegt letterlijk: « C'est l'autorité de la justice qui opère et l'homologation en justice, et non le contrat, qui fait valider la remise contre les autres dès que les créances de ceux qui l'ont signé montent aux $\frac{3}{4}$ des dettes. » (4)

Sedert het Wetboek van 1807 wordt het faillissement uitgesproken door de rechtbank, die ook voorloopige bewindvoerders aanstelt om den boedel te bewaren. De konkordataire vergadering duidt de curators aan, die met de vereffening gelast zijn.

Het konkordaat wordt bekrachtigd zonder dagvaarding van de afzijdige schuldeischers, en de rechtbank verkrijgt nu het recht de bekrachtiging te weigeren wegens wangedrag of bedrog:

« Art. 526. — Le tribunal de commerce pourra, pour cause d'inconduite ou de fraude, refuser l'homologation du concordat. »

Deze meer uitgebreide bevoegdheid van de rechtbank maakt het overbodig de schuldeischers een bijeen te dagvaarden; indien een hunner bijzondere bezwaren heeft mag hij trouwens tusschenkomen.

De situatie was echter moeilijker tegenover de schuldeischers die niet door den schuldenaar aangegeven waren en dus van de geheele procedure niets afwisten. In het algemeen heeft men aangenomen dat deze belanghebbenden noch door het konkordaat, noch door het vonnis gebonden waren en dat zij afzonderlijk dienden gedagvaard te worden, zooals onder de Ordonnantie van 1673. (5)

De Fransche wet van 1838 en de Belgische wet van 1851 zijn nog een stap verder gegaan. Zij beschikken beide dat het konkordaat niet bekrachtigd zal worden zoo het openbaar belang of het belang der schuldeischers zich daartegen verzet (« motifs tirés soit de l'intérêt public, soit de l'intérêt des créanciers »). De rechtbank krijgt nu een zeer uitgestrekte bevoegdheid om ambtshalve de gansche toedracht der zaak te onderzoeken, waar zij vroeger slechts wangedrag en bedrog uit eigen beweging kon opwerpen.

Na deze nieuwe opvatting van de opdracht der rechtbank bleek alle verdere procedure tegen de niet-opgeroepen schuldeischers overbodig. De rechtbank moet inderdaad vaststellen dat er geen enkele reden bestaat om de bekrachtiging te weigeren en moet in dit opzicht rekening houden zoowel met de openbare orde als met de persoonlijke belangen van alle schuldeischers. Men heeft dan ook gedacht dat het geen zin meer had de afwezige schuldeischers achteraf nog te dagvaarden, zoodat het vonnis van bekrachtiging voortaan voor allen bindend zou worden.

Dit is eene vereenvoudiging, welke in den grond

echter geen wijziging aan de draagwijdte van de verrichtingen gebracht heeft: de afwezigen zijn door het vonnis en niet door de stemming gebonden. (6)

Wij laten de vraag onaangeroerd, of de massa een rechtspersoon is of niet; deze kwestie is hier niet actueel. Wat er ook, in dit opzicht, van zij, het konkordaat ontstaat niet tusschen den schuldenaar en de massa, doch wel met de afzonderlijke schuldeischers, zooals de wordingsgeschiedenis van dit instituut het duidelijk aantoonst.

De regeling is trouwens bijna ongewijzigd in het konkordaat ter voorkoming van faillissement overgenomen. Hoe zou zulks mogelijk zijn, indien de werking van het stelsel het bestaan van een rechtspersoon veronderstelde? In het faillissement voorkomend konkordaat bestaat er zeker geen rechtspersoon, daar hier geen curator is die voor de massa in rechten kan treden, hetgeen het voornaamste argument is ten gunste van de erkenning van een juridi-

sche persoonlijkheid aan de vereenigde schuldeischers in het geval van faillissement.

Wij besluiten dus dat het konkordaat vóór als na faillissement, een kontrakt is waarin de toestemming van de onderscheiden schuldeischers ofwel persoonlijk gegeven wordt, ofwel door de rechtbank wordt opgelegd.

Marcel ROOST,
Advocaat.

(1) Aldus in Deutschland, Leuhr en Busch, XVI, blz. 335 en volgende, aangehaald door Thaller en Percerou, Faillites et Banqueroutes, II, 1287.

(2) Aldus Thaller en Percerou, II, 1288. — Zie ook I, 85.

(3) In denzelfden zin Beroepshof Parijs, 3 Frimaire jaar 12, Cass. Frankrijk, 15 Mei 1832. Dal. Rép. V^o Faillite nos 781 (1), 782 (2).

(4) Le droit commun de la France et la Coutume de Paris. Uitgave 1747, II, 493.

(5) Fr. Verbr. 17 Jan. 1826, Dalloz, Rép. V^o Faillite n° 783 (4).

(6) Aldus onder het Wetb. van 1807, Boulay-Paty, n° 301.

RECHTSPRAAK

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL.

9e Kamer. 18 Mei 1935.

Voorzitter : M. De Vos.

Raadsheeren : MM. De Landtsheer en Ernst de la Graete.

Adv.Gen. : M. De Vooght.

Pleiters : Mters Collin en Alex. Diercxsens.

OPENBAAR AMBTENAAR. — ART. 245 S. W. B. — KNEVELARIJ. — VERGUNNING. — VOORDEEL.

De openbare ambtenaar die bij vermenging van openbare belangen met zijne private belangen voordeel trekt uit deze vermenging, valt onder toepassing van art. 245, S. W. B.

De kwade trouw is niet vereischt tot het bestaan van het misdrijf, evenmin moet daartoe het bewijs geleverd worden van een voordeel dat de openbare ambtenaar zou getrokken hebben uit deze vermenging; de mogelijkheid van het voordeel volstaat voor de toepassing van art. 245, S. W. B.

Op. Min. t/ L. V. G.

V. G. L., is beticht van te Vosselaer, kanton Herenthals, te Herenthals, zelfde kanton, of elders in het Koninkrijk in den loop van 1931 :

E. medeplichtigheid aan bedrieglijke bankbreuk, F. openbaar officier of ambtenaar zijnde ofwel met een openbaren dienst belast persoon : knevelarij.

Gezien de beroepen ingediend op 19 Mei 1934 door betichte als dusdanig en als burgerlijke partij, op 22 Mei 1934 door het Openbaar Ministerie tegen betichte, tegen het vonnis uitgesproken (door 3 Rechters) den 11 Mei 1934, door de rechtbank van eersten aanleg van het arrondissement Turnhout, dewelke, recht-

doende in boetstraffelijke zaken, feit F. wederhoudt; V. G. L., verwijst tot vijf honderd frank boet verhoogd met 60 decimen voor feit F. en vrij spreekt voor het feit E.;

Verwijst hem in 1/10e der kosten van het proces, beloopende in het geheel 16.111 frank 40 centiemen, eischbaar bij lijfswang, waarvan de duur bepaald is op 15 dagen;

Beveelt dat de geldboete, bij gebrek aan betaling binnen den wettelijken tijd, zal mogen vervangen worden door eene gevangzitting van twee maanden;

Verwijst V. G. A., aan de burgerlijke partij te betalen als morele schadevergoeding 3000 frank, de rechtelijke intresten van af 23 Maart 1932 en 2 frank kosten;

Wijst de burgerlijke partij af van haren eisch tegenover De P. E. L., en veroordeelt haar in de kosten harer aanstelling tegen De P.;

Verleent akte aan de burgerlijke partij van het voorbehoud van al hare rechten voor verdere schadelijke gevolgen, der handelingen waaraan V. G. A., en De P., zich hebben plichtig gemaakt;

Gezien het arrest van dit Hof in dato 9 Februari 1935, hetwelk bij verstek de publieke vordering bevestigt en V. G. L. verwijst in 1/4 van 144 frank kosten;

Zegt dat de uitgesproken lijfswang zich over die beroepskosten uitstrekt;

Op burgerlijk gebied, ontzegt aan de burgerlijke partij hare vorderingen en verwijst haar in de kosten harer aanstelling in 1en aanleg en in hooger beroep;

Gezien het verzet aangeteekend door V. G. L., tegen het arrest bij verstek van 9 Februari 1935 door geregistreerde exploaten van deurwaarders Maschelein en Van Heuchelen in dato van 4 Maart 1935;

Gezien het arrest van dit Hof de dato 9 Maart 1935 hetwelk het verzet ontvangt;

Gehoord het verslag gedaan door den heer Voorzitter;

Gehoord de burgerlijke partij bijgestaan door Mter Collin, advocaat;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijnen eisch over de openbare vordering en in zijn advies over de burgerlijke vordering;

Gehoord de betichten in hunne middelen van verdediging, ontwikkeld door Meesters Collin, advocaat voor V. G. L. en Mter Diercxsens, adv. voor De P., vertegenwoordigd door Mter Duquesne, pleitbezorger;

I. Publieke vordering (betichtingen I, E en F);

A. Betichting I. E;

Aangezien die betichting niet bewezen is geworden door het onderzoek voor het Hof gedaan;

B. Betichting I. F;

Aangezien vaststaat: 1°) dat verdachte L. V. G. de vergunning betrekkelijk tot de openbare verlichting der gemeente Vorsselaer, van deze gemeente verkregen had, met zijn broeder A.;

2°) dat L. V. G., alhoewel schepen geworden, in die gemeente, van de vergunning is blijven genieten, en namelijk, tot in 1931 geld voor zich zelf heeft doen inzamelen bij de abonnementen van het electrisch net;

3°) dat, om te kunnen zetelen in den gemeenteraad, hij, bij overeenkomst met het gemeentebestuur, in dato 24 December 1926, volgens hij heeft verklaard, «de concessie op naam van zijn broeder Alfons heeft gezet», hetgeen, inderdaad, wend goedgekeurd door den gemeenteraad op 29 December 1927, «maar de uitbating door hem voortging, zoodat Alfons hoeft aanzien te worden als een tusschenpersoon»;

Aangezien de betichting ingebracht tegen L. V. G., op voet van art. 246 par. I strafwetboek, door hem wordt betwist omdat: 1. verdachte in 1927, nadat hij schepen werd benoemd, geen enkel belang zou genomen hebben in de aanneming waarover hij alsdan het toezicht had, daar hij het belang, dat hij daarin kon hebben, reeds bezat vooraleer hij zijn ambt aanvaardde;

2°) De vordering vervallen zou zijn ten gevolge van hare verjaring;

Aangezien het misdrijf, omschreven in art. 245 par. I. strafwetboek, hierin bestaat: het nemen of aanvaarden, aldus het genieten van eenig belang, welk het ook zij, door een openbaar officier of ambtenaar, in eene zaak, welke zaak het ook zij, waarover hij, uit reden van zijn ambt, het bestuur of het toezicht heeft;

Overwegende dat, tot het bestaan van het misdrijf, het bewijs van een bedrieglijk inzicht of van het voordeel dat de ambtenaar uit de zaak werkelijk zou getrokken hebben, niet hoeft geleverd te worden; dat de mogelijkheid van een voordeel volstaat, de wet belet dat de private belangen van den ambtenaar in aanmerking komen of zich vermengen met de openbare belangen waarmede deze belast is en dat hij zijn persoonlijke toestand bevoordeele, dank aan zijne openbare betrekking;

Aangezien de uitbating van de concessie waarover het geding loopt, aan verdachte onbetwistbaar de mogelijkheid heeft verschaft zijn persoonlijke belangen, in een zaak, waarover hij, als schepen, het toezicht had, met die van de gemeente te vermengen alsook te bevorderen;

Aangezien de omstandigheid dat beklaagde de vergunning bezat en uitbaatte vooraleer hij schepen was — zoodat hij niets anders zou gedaan hebben dan genoten van eenen bestaanden toestand — hem niet ontheft van de vervolging;

Overwegende dat de vermenging van de openbare belangen der gemeente met de private belangen van den schepen zoowel kan geschieden wanneer deze laatste reeds bestonden voor de aanneming van het openbaar ambt, als wanneer zij slechts na de benoeming als schepen worden verworven; de mogelijkheid van die vermenging en van de gevolgen daarvan is inderdaad hetgeen door de wet op straffe verboden is, zonder dat zij, op beperkende wijze, bepaalt door welke akte of handeling een privaat belang kan aanzien worden als zijnde genomen, aanvaard, of behouden door den ambtenaar, en welke de zaken zijn waarin deze, uit reden van zijn openbare betrekking, niet vermag dergelijk belang te genieten;

Overwegende dat die wetsuitleg gelijklopend is met het verslag door Mter Moncheur betreffende art. 245 par. I ingediend, bij de Kamer van Volksvertegenwoordigers, en door deze aangenomen, verslag waarin namelijk te lezen staat: «Quant à la question de savoir si les commissaires nommés par le Gouvernement pour la surveillance, au point de vue de ses intérêts, dans la gérance de certaines sociétés anonymes, peuvent prendre ou conserver un intérêt dans ces sociétés, sans commettre une infraction à la loi pénale, la commission l'a résolue négativement. Dans ce cas, en effet, les intérêts publics peuvent se trouver en opposition directe avec ceux que les commissaires, préposés doivent surveiller, et la possibilité d'un avantage, d'un lucre illégitime, pour les commissaires, résulterait a priori de leur double qualité et de surveillants et d'actionnaires des dites sociétés» Nypels Comm. C. Pén. Belge d. 2 bl. 450;

Aangezien beklaagde zelf de schikking van art. 245 par. I, zooals deze hierboven is uitgelègd, schijnt begrepen te hebben, vermits hij, voor zijn indiensttreding, zijne rechten en verplichtingen jegens de gemeente aan een broeder heeft overgedragen, overdracht die ter terechtzitting werd bekend niet oprecht geweest te zijn, en strijdig met den wezenlijken toestand;

Aangezien, anderzijds, dient aangehaald te worden dat op 11 Augustus 1927, de vergunningsakte door de vergunninghouders en de gemeente werd herzien en verlengd, ter gelegenheid der aansluiting van het laagspanningsnet van Vorsselaer bij het hoogspanningsnet van de provincie; dat de wijzigingen aan het contract, op 11 Oogst 1927, door het gemeentebestuur, waarvan verdachte deel uitmaakte, werden goedgekeurd, en bekrachtigd bij Koninklijk Besluit van 5 April 1928;

Aangezien hieruit blijkt dat L. V. G., gedurende de uitoefening van zijn ambt van schepen, eene overeenkomst heeft aangegaan met de gemeente Vorsselaer om zijne private belangen nader te bepalen, in de concessie waarover hij, als schepen, het toezicht had, en om zijne vergunning te verlengen;

Overwegende dat de omstandigheid in het bestreden vonnis aangehaald, dat verdachte, tot in den loop van het jaar 1931, geld voor zich zelf heeft doen inzamelen, bij de abonnementen van het electrisch net dat hij uitbaatte, van het belang laat blijken dat hij, schepen zijnde, in de concessie heeft genoten; dat, indien de geldinzamelingen niet verschillende strafbare feiten uitmaken, zooals het de meening is geweest van den eersten rechter, zij toch in aanmerking dienen genomen te worden; zij leveren immers het bewijs op van de voortdurende schennis der wet, door verdachte tot in het jaar 1931 gepleegd, daar hij standvastig

zich heeft ingelaten met zaken die hem verboden waren, uit reden van de openbare, daarin betrokken belangen;

Aangezien uit die beschouwingen volgt dat de betichting bewezen is gebleven door het onderzoek voor het Hof gedaan;

Aangezien de verjaring der vordering tijdig is gestuit geweest door de dagvaarding, in dato 12 Januari 1933, om te verschijnen voor de correctionele rechtbank;

Aangezien de straf door den 1en rechter uitgesproken, rechtmatig is, gelet op de verzachtende omstandigheden aangenomen door het Hof, zooals zij het door den eersten rechter waren geweest — en die straf evenredig is met de zwaarwichtigheid der vaststaande betichting;

II. Burgerlijke vordering door L. V. G., ingesteld tegen A. Van G. en tegen De P.;

Aangezien de eisch alleenlijk strekt tot het bekomen van eene vergoeding wegens een zedelijk nadeel en niet hoofdens eene materiele schade, burgerlijke partij verklarende hare rechten voor te behouden, wat betreft deze schade;

Aangezien niet vaststaat dat alle krediet werd ontnomen aan L. V. G., op de Bank van Turnhout, alsook bij notaris Wansen, en in alle geval geenszins bewezen is dat het verlies van dit krediet zou veroorzaakt zijn door de misdrijven vastgesteld ten laste van A. V. G. en van De P.;

Aangezien, indien de feiten die het voorwerp der vordering hebben gemaakt, aan burgerlijke partij kommer en zorg hebben veroorzaakt, het blijkbaar is dat deze het gevolg zijn geweest van de vordering, tegen L. V. G., door den Procureur des Konings ingesteld, en niet te wijten zijn aan de handelingen gepleegd door A. V. G. en door De P.;

Aangezien, diensvolgens, burgerlijke partij de grondheid van haren eisch niet bewijst;

Op die gronden :

Bij toepassing van artikelen 40, 47, 85, 245 par. I Strafwetboek, 176 wet 2. 1. 26; 1 wet 27. 12. 28; 91 K. B. 1.9.20-22; 21 par. 2; 26 wet 17.4.78; 194 Strafvorderingswetboek;

Het Hof,

Bevestigt het beroepen vonnis op strafrechtelijk gebied;

Veroordeelt betichte L. V. G., tot 1/4 der beroepskosten, ten aanzien van de openbare partij: 124 frank 95 centiemen;

Verklaart den lijfswang vastgesteld in het vonnis toepasselijk op de kosten van beroep;

Vernietigt het bestreden vonnis voor zooveel het A. V. G. heeft veroordeeld tot eene schadevergoeding van drie duizend frank te betalen aan de burgerlijke partij L. V. G.;

Wijzigende desaangaande :

Ontzegt aan deze hare vordering;

Bevestigt het vonnis ten aanzien van De P., en verwijst burgerlijke partij in de kosten harer aanstelling in eersten aanleg en in hooger beroep;

In de kosten van beroep van de openbare en van de burgerlijke vorderingen, ten laste van L. V. G. gelegd, zijn begrepen die van het verzet tegen het arrest van verstek in dato 9 Februari 1935;

BURGERLIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN

3e Kamer. 21 December 1932.

Eenige Rechter : M. Bartholomeussen.

Openb. Min. : M. Dykmans.

Pleiters : Mters J. Timmermans en E. Buyck.

VERZET. — VONNIS TEGENSPREKELIJK GEWEZEN. — VERSTEK VAN EEN DER VERWEERDERS. — HERDAGING. — ART. 153 W. B. R. — VERZET ONMOGELIJK. — OPENBARE ORDE.

Art. 153 W. B. R. is van openbare orde, zoodat er niet mag van afgeweken worden. Verzet tegen een vonnis gewezen op herdaging is niet ontvankelijk.

NOTA : Dit vonnis werd in beroep door arrest van 10 April 1935 van de 3e Kamer van het Hof bevestigd.

Gehoord partijen in hunne middelen en besluiten;

Gezien de stukken des gedings;

Aangezien de oorspronkelijke verweerders 1°) de heer Voorspoels; 2° de naamloze vennootschap Algemeen Wijnconsortium verzet hebben aangeteekend tegen een vonnis tegen hen uitgesproken door deze Kamer den 4n October 1932, ten verzoeken van de oorspronkelijke eischeres de vereeniging zonder winstgevend doel Société des Missionnaires d'Afrique;

Aangezien dit verzet ingevolge artikel 153 van het wetboek van burgerlijke rechtspleging niet ontvankelijk is daar het als een vonnis op tegenspraak moet aanschouwd worden;

Aangezien het inderdaad is voorafgegaan geweest door een vonnis geveld op 8 Juni laatst, hetwelk vastgesteld hebbende dat alleen verweerder heer Voorspoels, avoué aangesteld had, verstek tegen de vennootschap «Algemeen Wijnconsortium» verleend heeft en het voordeel er van toepassend de zaak gevoegd heeft bij deze der verschijnende partij, ten einde tusschen al de partijen door een zelfde vonnis beslist te worden en de herdaging der niet verschijnende verweerster bevolen had;

Aangezien dat, alhoewel regelmatig herdaagd bij exploit van den 1 Juni volgende, de vennootschap Algemeen Wijnconsortium wederom niet verscheen en dat wanneer de zaak weerhouden werd ter zitting van den 4n October, ook Mter De Graef, eerst aangesteld voor verweerder niet meer verscheen;

Aangezien het op dien datum is dat de beslissing waartegen de oorspronkelijke verweerders verzet aantekenen gevallen is; dat echter, welke ook de benaming zij die men er aan geve, ingevolge de eindbeschikking van gemeld artikel, dit vonnis moet aanzien worden als op tegenspraak gewezen, zonder dat er daartegen verzet toegelaten is;

Aangezien deze beschikking, door den wetgever uitgevorderd is geworden met het doel ongewenschte verwikkelingen van proceduur te voorkomen, algemeen in hare bewoordingen zoowel van toepassing op de herdaagde partijen als op deze die reeds voor de herdaging door een avoué vertegenwoordigd waren. (Cour de Caen 16 janvier 1855. Cour de Rouen 22 November 1855 Journ. Proc. 1855 Nr 1 1142, 1856 Nr 1210. Civ. Bruxelles 28 Nov. 1894. Pand. Pér. 1894 Nr 1267. Cass. Frankr. 25 Oktober 1888, Dal.

Pér. 88-1-76, Garsonnet Traité de Procédure d. VI Nr 2251 2me édition);

Aangezien dat al de wetsbepalingen betrekkelijk de orde der verschillende juridicties en het beleid van het gerecht als onaantastbare regels gelden waarop door de partijen geen inbreuk mag gemaakt worden dat er uit volgt, in het huidige geval dat ambtshalve de Rechtbank als niet ontvankelijk moet afwijzen, een verzet tegen een vonnis dat door artikel 153 als op tegenspraak gewezen, beschouwd wordt.

Om deze redenen,

De Rechtbank, gehoord in zijn advies in openbare zitting gegeven door den heer Dijkmans, Substituut van den Prokureur des Konings, verklaart niet ontvankelijk het verzet door de oorspronkelijke verweerders Voorspoels en Algemeen Wijnconsortium aangeveend tegen het vonnis van den vierden October 1900 twee en dertig, en veroordeelt hen tot de kosten.

Aldus gevonnist en uitgesproken in openbaren zitting der derde Kamer der rechtbank van eersten aanleg, zitting houdende te Antwerpen, den een en twintigsten December 1900 twee en dertig.

Arrest der 3de Kamer van het Hof van Beroep te Brussel, d.d. 10 April 1935.

Tegenwoordig de Heeren: Joly, voorzitter; de Potter en Delvaux, raadsheeren; Colard, adv. G.

1. Over de grieven door beroepers ingeroepen tegen vonnis van 21 December 1932:

Aangezien de eerste rechter, om redenen die het Hof zich toeëigent, te recht van ambtswege heeft beslist dat het verzet van 4n November 1932 tegen het vonnis van 4n October 1932 niet ontvankelijk was op voet van art. 153 van het wetboek van burgerlijke rechtspleging; dat het principieel in voormeld artikel vermeld de openbare orde aanbelangt daar het de wettige regeling des rechtsgebieds vaststelt;

Aangezien dit principieel overigens ook van toepassing is op den verweerder die op de daging verscheen, doch later na de herdaging van den versterkmakenden verweerder, niet heeft geconcludeerd. (Zie Griolet et Vergé art. 153);

Dat het alsdan met recht is dat het vonnis a quo de kosten der vordering op verzet ten laste van verzetters heeft gelegd;

Om deze redenen. Het Hof,

Bevestigt het vonnis van 21 December 1932 in al zijne beschikkingen.

CORRECTIONNEELE RECHTBANK TE MECHELEN.

12 April 1934.

Voorzitter: M. Dujardin.

Pleiters: Mters De Raedemaeker en Oibrechts.

STRAFVORDERING GEHUWDE VROUW. — VORDERING IN SCHADEVERGOEDING. — GERECHTIGD ALLEEN OP TE TREDEN.

De vergoedingen en schadeloosstellingen die aan een gehuwde vrouw toekomen uit hoofde van een ongeval en die de beroepsinkomsten vervangen waarop ze gerechtigd is te rekenen, zijn volgens art. 224 a. B. W. voorbehouden goederen.

Volgens artikel 216 B. W., is de machtiging van den man niet vereischt in de geschillen, betreffende de goederen waarvan de vrouw het beheer heeft voorwat betrekking heeft op dit beheer.

De vrouw mag zich dus burgerlijke partij aanstellen zonder machtiging van den man.

Aangezien al de vergoedingen en schadeloosstellingen die aan een gehuwde vrouw toekomen uit hoofde van een ongeval en die de beroepsinkomsten vervangen, waarop zij gerechtigd is te rekenen, door art. 224 a. B. W. begrepen zijn tusschen de voorbehouden goederen.

Dat het niet kan betwist worden dat beroepster, dienstmeid van beroep, in het toekennen van schadevergoeding die haar zou verleend worden voor werkonbekwaamheid in deze eene vervanging kan vinden van inkomsten waarvan zij beroofd werd.

Aangezien volgens art. 216. B. W. machtiging van den man niet vereischt is in de geschillen betreffende de goederen, waarvan de vrouw het beheer heeft voor wat betrekking heeft op dit beheer.

Aangezien de betwisting nopens de ontvankelijkheid van het beroep in zake niet is gegrond.

Wat den grond betreft:

Aangezien er alreeds over den grond der zaak uitspraak werd gedaan door den eersten rechter, met redenen die de rechtbank aanneemt en bevestigt.

Om deze redenen,

Bekrachtigt het vonnis waarop beroep...

BURGERLIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN.

2e Kamer. 27 Maart 1935.

Voorzitter: M. Heimburger.

Rechters: MM. Delvaux en Paes.

Pleiters: Mters De Weerdts en Vrints.

I. — WEDERZIJDSCHE RECHTEN EN PLICHTEN DER ECHTGENOOTEN. — ART. 214 b. B. W. — FEITELIJKE SCHEIDING. — TOEPASSELIJKEHEID.

II. — MACHTIGING TOT IN ONTVANGSTNAME DER INKOMSTEN VAN ECHTGENOOT. — VERLATING DER ECHTELIJKE WOONST DOOR EISCHERES. — AANNEEMBARE VOORWAARDEN. — VERDRAGENDE MOREELE EN SOCIALE GEVOLGEN. — NOODZAKELIJKHEID VAN ONDERZOEKSMAATREGEL. — GETUIGENVERHOOR.

III. — ONDERZOEKSMAATREGELEN. — VREDE-RECHTER. — MOGELIJKHEID VAN SPOEDIGE AFHANDELING.

I. — *De bepaling van art. 214 B. W. (wet van 20 Juli 1932) op de wederzijdsche rechten en plichten der echtgenooten is toepasselijk zelfs dan als de echtgenooten feitelijk gescheiden leven.*

II. — *Wanneer de echtgenooten aan het samenwonen zelf een einde stelde door met de meubelen der gemeenschap de echtelijke woonst te verlaten, dan*

moet het verleenen der machtiging voorzien door art. 214 B. W. afhankelijk gesteld worden van het bewijs, «in casu getuigenverhoor», dat de aanvragende niet zonder aanneembare redenen een einde heeft gesteld aan het samenwonen. Dergelijke zienswijze wordt nog verstrekt door het nagaan der verdragende sociale en morele gevolgen die uit de toepassing der besproken wetsbepaling kunnen spruiten.

III. — *Onderzoeksmaatregelen beletten geenszins dat de Vrederechter dergelijke zaken met den gewenschten spoed zouden afhandelen.*

V. t/ ST.

Gehoord partijen in hunne middelen en besluiten; Gezien de stukken des geding waarbij de beroepsakte dd. 24 Juli 1934 beteekend, tegen een vonnis voorgesteld in gelijkvormig afschrift, geveld door de Vrederechter van Borgerhout op 13 Juli 1934, beide stukken geboekt;

Aangezien het beroep regelmatig is in den vorm en de ontvankelijkheid ervan niet betwist wordt;

Aangezien beroepene krachtens de bestreden beslissing gemachtigd werd op grond van art. 214 b van het Burgerlijk Wetboek, maandelijks een bedrag van 500 frank te innen bij de werkgevers van haar echtgenoot bij uitsluiting van dezen laatste.

Aangezien beroeper ten onrechte doet gelden, dat voormelde wetsbepaling niet toepasselijk zou zijn, in geval de echtgenooten gescheiden leven; dat zulks niet blijkt uit de gebezigde termen, noch uit het inzicht van den wetgever;

Aangezien echter, als de echtgenooten gescheiden leven en de aanleggende partij zelf aan het samenwonen een einde stelde, zooals in het huidige geval, het verleenen der machtiging voorzien door art. 214 b van het B. W. dient afhankelijk gesteld van het bewijs dat de aanvragende niet zonder aanneembare redenen een einde heeft gesteld aan het samenwonen, dat dergelijke zienswijze des te meer gegrond voorkomt, als men nagaat welke verdragende sociale en morele gevolgen uit de toepassing der besproken wetsbepaling kunnen voortspruiten. (J. J. P. 1934 blz. 137 en 295);

Aangezien het ter zake niet betwist wordt door beroepene, dat zij een einde stelde aan het samenwonen door met de meubelen der gemeenschap de echtelijke woonst te verlaten;

Aangezien in strijd met wat beroepene beweert, onderzoeksmaatregelen geenszins beletten dat voor den vrederechter de zaken met den wenschelijken spoed zouden afgehandeld worden;

Aangezien het totnogtoe niet bewezen voorkomt, dat beroepene voldoende grieven zou gehad hebben om een einde te stellen aan het echtelijk leven;

Dat beide partijen echter aanbieden zekere nauwkeurige bepaalde feiten te bewijzen die van aard zijn de rechtbank deszins aangaande in te lichten;

Dat het bevelen van den hierna voorgeschreven onderzoeksmaatregel zich opdringt;

Aangezien beroeper aanbiedt zijne vrouw in de echtelijke woonst te ontvangen; dat ook slechts over de waarde en den ernst van dit aanbod zal kunnen geoordeeld worden na verder onderzoek;

Om deze redenen, de Rechtbank,
Zetelende in graad van beroep;

Alle verdere en tegenstrijdige besluiten afwijzende ontvangt het beroep;

Alvorens ten gronde recht te doen beveelt te bewijzen door alle middelen van recht, getuigen inbegrepen, enz.

Voorbehoudt aan partijen het tegenbewijs door dezelfde middelen;

Stelt den Heer Rechter Paes aan om dit getuigenverhoor voor te zitten of elken anderen rechter, dezer rechtbank door den Heer Voorzitter aan te duiden.

Voorbehoud de kosten.

KORTGEDING IN HANDELSZAKEN TE KORTRIJK.

4 Mei 1935.

Voorzitter : M. J. Callewaert.

Referendaris : M. Jules De Necker.

Pleiters : Mters Van Tyghem en Verstraete.

RECHT VAN TERUGHOUDING. — AUTO VOOR HERSTELLINGSKOSTEN. — BEZIT.

Het recht van terughouding of retentie is gesteund op art. 1184 B. W., dat eindigt met het verlies van het bezit. Nadien mag het dus niet meer uitgeoefend worden tenzij voor een nieuwe schuld.

Wed. R. t/ V.

Gehoord partijen in hun middelen en besluiten;

Gezien de stukken;

Aangezien de vraag strekt tot de ter beschikking stellen van eischeres van een camionnette «Ford» in den toestand waarin het voertuig werd bij verweerders aangebracht op zestienden April 1900 vier en dertig;

Aangezien verzoekster Stephanie Rosselle, sedert elfden October 1900 vier en dertig, datum der overeenkomst, eigenaarster is van een autocamionnette merk «Ford», krachtens een vonnis der burgerlijke rechtbank van Kortrijk, gedagteekend van een en dertigsten Januari 1900 vijf en dertig;

Aangezien die camionnette, in het bezit gekomen is van eischeres rond twintigsten Maart 1900 vijf en dertig, datum waarop haar het nummerbewijs Nr 292225, op haar naam afgeleverd werd;

Aangezien op tweeden April de belasting op motorvoertuigen, voor het bedrag van 341 frank door haar betaald werd, blijkens het kwijtschrift Nr 48 haar afgeleverd door den ontvanger der belastingen;

Aangezien voorheen de camionnette in het bezit was van Gustave Pareyt, gehuwd met de dochter van eischeres, welke dochter ook de auto voerde;

Aangezien op zestienden April 1900 vijf en dertig de auto bij verweerders gebracht werd voor herstellingswerken er aan te verrichten;

Aangezien vroegere herstellingen gedaan werden voor een bedrag van 1729.60 frank, sedert elfden October 1900 vier en dertig;

Aangezien de laatste herstelling van zestienden April 1900 vijf en dertig, honderd vier en negentig frank veertig centiemen bedraagt;

Aangezien verweerders terughoudings- of retentierecht willen uitoefenen op de camionnette voor het totaal bedrag;

Aangezien de terughouding geen soort van privilegië of voorrecht is maar een enkel feit. Dat het recht van terughouding zijn grond vindt in art. 1184, van 't B. W. waaruit vloeit dat, in de wederkeerige overeenkomsten, eene partij de uitvoering der verbintenissen der tegenpartij maar vorderen kan, in zoover zij zelf hare verbintenissen nageleefd heeft. (Rechtb. van Koophandel Kortrijk 27 Juni 1931 J.C.F. 1931 Nr 5151 blz. 174);

Aangezien hieruit blijkt dat het recht van terughouding geen zakelijk recht is, maar wel en enkel eene bewarende maatregel, door dewelke de schuldeischer weigert de zaak die hij verkocht heeft of waaraan hij gewerkt heeft, te laten gaan, zoolang zijne schuldvordering niet uitbetaald is;

Aangezien dit recht eindigt met het verlies der «possessio» of bezit der zaak en dat geen volgrecht gehecht wordt aan de terughouding of retentio, zoodanig dat het verloren gaat met het verlies der terughoudende zaak. (Rechtb. van Koophandel Kortrijk, 27 Juni 1931 J. C. F. 1931 Nr 5151 blz. 174; Josserand Droit Civil positif T II Nr 1470; Planiol Ripert et Esmein. Traité prat. de Droit Civil, T VI Nr 458, 461 : Beroep Parijs, 4 Juni 1927. D. P. 1927 blz. 421);

Aangezien het vast staat dat verweerders op zestienden April 1900 vijf en dertig het voertuig in hun bezit niet hadden, en dus nu enkel retentierecht zouden mogen uitoefenen voor de leveringen en werken gedaan aan het voertuig na zestienden April;

Aangezien eischeres aanbod doet de som van honderd vier en negentig frank veertig centiemen te betalen onder voorbehoud van aflevering eener regelmatige faktuur en van het recht van toezicht die zij bezit;

Aangezien geen retentierecht mag uitgeoefend worden zoolang er geen regelmatige betaling gevraagd werd;

Om deze redenen,

Wij Joseph Calewaert, voorzitter der Rechtbank van Koophandel, van Kortrijk, bijgestaan door den heer Jules de Necker, referendaris bij deze rechtbank, zetelende in kortgeding;

Geven akt aan eischeres van haar aanbod komptant de herstelling van zestienden April 1900 vijf en dertig te betalen na aflevering eener faktuur en toezicht over deze;

Bevelen aan verweerders, onder voorbehoud van alle rechten ten gronde de camionnette, merk «Ford» waarvan sprake in de dagvaarding binnen de vier en twintig uren ter beschikking van eischeres te stellen in dezelfde plaats en toestand waarin het voertuig werd aangebracht op zestienden April 1900 vijf en dertig;

Geven aan eischeres, in geval van weigering het recht de auto te laten terugnemen ook met hulp der openbare macht.

En, aangezien eene uitspraak nopens de kosten eene beslissing ten gronde ware, welke de bevoegdheid van den heer Voorzitter te buiten gaat verklaren te kosten voorbehouden;

Verklaren tegenwoordig bevelschrift uitvoerbaar op minuut en voor registratie.

POLITIËRECHTBANK TE SANTHOVEN.

16 April 1935.

Politierichter : M. Denecker.

Pleiters : Mters A. Van den Bossche en Vlietinck.

SOCIALE WETGEVING. — GEZINSVERGOEDINGEN. — WET VAN 4 OOGST 1930. — KONINKLIJK BESLUIT VAN 14 OOGST 1933. — ONWETTELIJKHEID.

Het K. B. van 14 Oogst 1933 is onwettelijk, omdat het den toestand regelt der private kassen dan wanneer de regeering de macht niet heeft zulk een besluit uit te vaardigen.

O. M. en D. I. t/ V. A.

Aangezien de feiten ten laste van betichte gelegd bewezen zijn;

Aangezien betichte echter opwerpt dat het K. B. van 14 Augustus 1933, dat de art. 43 en 63 van de wet van 4 Augustus 1930 wijzigt, onwettig is;

Aangezien de rechtbank den plicht en diensvolgens het recht heeft de wettelijkheid van het K. B. te onderzoeken;

Aangezien dit besluit genomen geweest is krachtens de wet van 17 Mei 1933, die wet een uitzonderingswet is en diensvolgens beperkend moet uitgelegd worden;

Aangezien de wet gestemd geweest is om de Regeering toe te laten zekere maatregelen te treffen met het oog op het financieel herstel en het verwezenlijken van het begrotingsevenwicht;

Aangezien het K. B. van 14 Augustus 1933 genomen is krachtens artikel I Par. 1 en 2 van de wet van 17 Mei 1933 luidend als volgt :

Met het doel de verbetering van de staatsfinanciën nog te bevorderen en de begrotingen te doen sluiten, kan de Koning gedurende een tijdverloop van drie maanden en bij in ministerraad overlegde besluiten,

Wijzigen of aanvullen : de wetten betreffende de bezoldigingen subsidiën vergoedingen en toelagen van allen aard die ten laste vallen van den Staat;

Aangezien de lasten voortvloeiende uit de gezinsvergoedingen niet ten laste van den Staat vallen, maar ten laste van private kassen en dat de wijzigingen door het K. B. van 14 Augustus 1933 aan de wet van 4 Augustus 1930 gebracht, niet de inkomsten of uitgaven van den staat maar deze van private kassen regelt;

Aangezien wel is waar, de wet van 4 Augustus 1930 een geldelijke tusschenkomst van den Staat voorziet in art. 52, maar dat het bedrag van die tusschenkomst door de wet is vastgesteld op 30 miljoen frank per jaar en dit ne varietur zooals duidelijk blijkt uit het opstel van art. 52 dat voorschrijft dat het overschietende van de staatstoelage na de hulp aan de primaire kassen wier geldmiddelen ontoereikend mochten zijn, zal verdeeld worden onder al de derde en volgende kinderen welke door het geheel der primaire kassen in het land worden bedeed;

Aangezien het K. B. de staatstoelage had mogen verminderen of beslissen dat de Staatstusschenkomst die in geen geval de 30 miljoen mocht overschrijden, enkel dienen mocht om het gebeurlijk geldelijk tekort van de primaire kassen te dekken en daarna maat-

VLAAMSCHE JURISTEN

Abonneert U op het «Rechtskundig Weekblad»

regelen had kunnen nemen om dit te kort, dat de Staat dan geheel of gedeeltelijk had moeten dekken, te vermijden;

Aangezien dit wellicht het inzicht van de regeering geweest is maar het K. B. dit niet gedaan heeft, art. 52 van de wet van 4 Augustus 1930 ongewijzigd heeft gelaten en dus enkel de geldelijke toestand der private kassen regelt;

Aangezien het K. B. van 14 Augustus 1933 dus onwettig is daar de regeering de macht niet had zulk een besluit te nemen en uit te vaardigen;

Om deze redenen,

De Rechtbank van politie van het kanton Santhoven, verzendt de voornoemde betichte van de klacht tegen hem ingesteld en stelt hem buiten zaak zonder kosten. Oordeelende over den burgerlijken eisch. Aangezien de rechtbank van politie geen uitspraak mag doen over den burgerlijken eisch tenzij gelijktijdig met een veroordeeling van den betichte;

Aangezien de rechtbank van politie dus onbevoegd is. Wijzen de burgerlijke partij van haren eisch af. Veroordeelen haar tot de kosten.

VREDEGERECHT TE ANTWERPEN

3de Kanton. — 23 Maart 1935

Vrederechter: M. Van Nuffel

Pleiters: Mters Buskens en Grijspeerd

ARBEIDSONGEVAL. — DOODELIJKE AFLOOP. — BLOEDVERWANT IN OPGAANDE LINIE. — VERGOEDING. — HUISVESTING. — BEWIJS VAN GENOT VAN INKOMSTEN.

De bloedverwanten in opgaande lijn die aanspraak maken op de vergoedingen wegens een doodelijk arbeidsongeval, moeten, in geval het slachtoffer met hen niet gehuisvest was, tot het bewijs toegelaten worden dat zij voordeel trokken uit het loon van het slachtoffer.

S. t/ Winterthur

In zake van Mevrouw Philomena Ludovica Heymans, geboren op 8 December 1874, weduwe in eerste huwelijk van Octaaf Van Troyen, overleden, den 7 November 1913, huishoudster, thans echtgenote in tweede huwelijk van Mr Smet Charles Louis, wonende en verblijvende Ommeganckstraat, 12, te Mariakerke, bijgestaan en gemachtigd om in rechte te treden door haren echtgenoot Smet Charles Louis, vischleurder, wonende te Mariakerke, Ommeganckstraat, 12, en voor zooveel als noodig in zake van bovenvermelde Smet Charles Louis; beide hebbende als raadsman Meester Willem Buskens, advocaat te Mechelen, er wonende Colomastraat, 40, aanleggers, verschijnende door Mter Buskens, voornoemd.

Tegen de Zwitsersche Maatschappij van verzekeringen tegen Ongevallen te Winterthur, hebbende haren hoofdzetel te Winterthur, maar hebbende een bijzetel te Antwerpen, Kipdorpevest, 10, verweerster, verschijnende door Mter Gryspeerdt, advocaat, te Antwerpen.

Gezien de dagvaarding van deurwaarder Fritz Van

Elsacker, van Antwerpen, in dato 22 Januari l.l. geboekt, strekkende ten einde verweerster te hooren veroordeelen tot de betaling der forfaitaire vergoedingen aan aanlegster toekomende overeenkomstig de schikkingen der wet op de arbeidsongevallen en hoofdens het ongeval met doodelijken afloop, aan haar zoon Omer Perard Van Troyen, op 29 Maart 1934, overkomen in den loop van de uitvoering der arbeidsovereenkomst, die hij met de Belgian Gulf Oil Company had gesloten;

Gehoord partijen in hare middelen en besluiten;

Aangezien verweerster de wenkelijkheid van het ongeval niet betwist, doch ontkent dat aanlegster eenig recht heeft op de vergoedingen door de wet op de arbeidsongevallen toegekend, daar het slachtoffer alhoewel wettelijk bij aanleggers gehuisvest niet met hen onder hetzelfde dak leefde, doch bijna bestendig verbleef aan boord van een schip;

Aangezien vaststaat dat het slachtoffer als schippersknecht in dienst was der Belgian Gulf Oil Company; dat hij diensvolgens uit den aard zelf van zijn beroep slechts zelden en op onvaste datums bij aanleggers, alwaar hij wettelijk gehuisvest was, kon verblijven;

Aangezien aanlegster in deze omstandigheden niet gerechtigd is het vermoeden in de wet ingeschreven ten voordeele der bloedverwanten in de opgaande linie die onder hetzelfde dak met het slachtoffer leefden, in te roepen, doch het bewijs moet leveren dat zij rechtstreeks uit het salaris van haar zoon profijt trok;

Aangezien het feit der wettelijke huisvesting van het slachtoffer bij aanleggers op zich zelf zonder invloed is op het geding, daar de wetgever slechts waarde hecht aan het samenwonen onder hetzelfde dak; dat het wettelijk vermoeden in het voordeel der ascendenten ontegensprekelijk blijft bestaan wanneer de arbeider voor de uitoefening van zijn arbeidscontract tijdelijk zijn woonst verlaat, dat in dit geval hij er bepaaldelijk na korten tijd of minstens dikwijls en geregeld naar terugkeert, doch dat in het huidige geval door den aard zelf van het werk, het slachtoffer slechts zelden en toevallig bij aanleggers kon verblijven zelfs in de veronderstelling dat hij alle gelegenheden te baat nam om aanleggers te bezoeken;

Aangezien aanlegster in ondergeschikte orde door alle middelen van recht aanbiedt te bewijzen dat zij rechtstreeks profijt trok uit het loon van haren zoon die haar zijn loon regelmatig afgaf;

Aangezien partijen het desbetreffende niet eens zijn, en er diensvolgens aanleiding bestaat aanlegster tot het aangeboden bewijs toe te laten;

Om deze redenen,

Wij Xavier Van Nuffel, Vrederechter van het derde Kanton van Antwerpen, na akte te hebben verleend aan elk der partijen dat zij het geding schatten op meer dan vijf duizend frank wat den aanleg betreft;

Alvorens ten gronde te beslissen;

Laten aanlegster toe door alle middelen van recht, getuigen inbegrepen, te bewijzen, dat zij rechtstreeks profijt trok uit het loon van haar zoon die haar dit loon regelmatig afgaf;

Voorbehouden het tegenbewijs aan verweerster door zelfde middelen.

Zeggen dat het getuigenverhoor zal plaats hebben

op Donderdag, 4 April 1935, om 11 ure voormiddag, in ons kabinet ten Gerechtshove;

Verzenden de zaak naar zitting van 13 April 1935, om er door partijen te worden besloten en door ons Vrederechter beslist als naar recht;

Voorbehouden de kosten.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE ANTWERPEN.

7e Kamer. 1 April 1935.

Referendaris : M. Arendt.

Pleiters : Mters H. Marck en Valvekens.

ONGEORLOOFDE MEDEDINGING. — OPENBARE DIENSTTRAMWEGEN EN AUTOBUSDIENST. — BEPALINGEN DER VERGUNNING. — DAAD VAN SOUVEREINITEIT. — GEEN RECHTSVERBAND.

Het toekennen van een vergunning tot het uitbaten van een tram- of autobusdienst is een soevereiniteitsdaad vanwege de Regering.

Het is onaanneemlijk dat de Regering bij het toestaan eener vergunning bedingen zou doen inlassen ten bate eener andere private onderneming. Een daad van ongeoorloofde mededinging tusschen deze private ondernemingen is bijgevolg onmogelijk daar waar het de bedoeling van den wetgever is geweest de mededinging aan te wakkeren.

T. A. t/ A. R.

Gezien de geboekte dagvaarding van zeven Juli 1900 vier en dertig, strekkende tot de betaling, ten titel van schadevergoeding, van een bedrag van 93.075 frank, hoofdens het plegen, door verweerders, van zekere handelingen die daden van ongeoorloofd en oneerlijke mededinging daarstellen;

Aangezien verweerders de onontvankelijkheid der vordering opwerpen uit reden van gebrek aan rechtsverband tusschen de partijen, en, bovendien, de betaling aanvragen bij wijze van wedereisch, eener som van 1000 frank, als schadevergoeding wegens tergend en roekeloos proces;

Aangezien aanlegster hare vordering steunt op het feit dat, luidens achtereenvolgende akten van bestatiging door deurwaarder De Laet opgesteld (en in geboekte oorspronkelijken voorgelegd), de bedienden van verweerders zich plichtig zouden gemaakt hebben aan de overschrijding van hiernavolgend verbod, aan laatstgenoemden opgelegd krachtens de bepalingen der hen toegestane vergunning tot de uitbating van eenen regelmatigigen autobusdienst. «Bij het rijden naar de stad mogen geen reizigers meer opstappen na Berchem (Kerk) en komende uit de stad mogen geen reizigers uitstappen dan te Berchem (Kerk) en verder»;

Aangezien aanlegster niet aarzelt te beweren, volgens de bewoordingen van haar inleidend exploit, dat bewuste bedinging ingelascht werd ter vrijwaring der rechten spruitende uit de vergunningen welke haar zelve sinds langen tijd verleend zijn geworden;

Aangezien de rechtsleer éénstemmig verklaart dat het toestaan, door de Regering, eener vergunning tot de uitbating van eenen openbaren dienst eene

daad van soevereiniteit daarstelt en dat de rol van den gemeenteraad, van den provincialen raad alsook deze der bestendige deputatie zich beperkt tot het verleenen der toelating om het gebruik der wegenis waarvan zij het beheer hebben : «L'octroi d'une concession est un acte de souveraineté publique; Les obligations consenties par le concessionnaire envers l'Etat sont plutôt d'ordre politique que commercial (Répert. pratique du Droit Belge, d. 2 blz. 562, Nr 115); «L'octroi et le retrait des concessions sont des actes de la puissance gouvernementale, de l'imperium (Valérius; Concessions et régies communales, blz. 3); «En réalité c'est le gouvernement qui accorde la concession (ibidem 326)» Le rôle du conseil provincial et communal et de la députation permanente dans l'octroi de la concession consiste à permettre l'usage de la voirie dont ils ont la gestion. (Ibidem bl. 328);

Aangezien het onaanneembaar blijkt dat de Regering, handelende in hare hoedanigheid van uitvoerende macht en dit met het oog uitsluitend gericht op het belang en den welstand van het publiek, verdacht zou kunnen worden van bedingen aan eenen vergunninghouder op te leggen dewelke voor doel zouden hebben het nut en het gemak die de bevolking in den nieuw ingerichten dienst vindt te vernielen ten bate eener private onderneming die zich geenszins in staat bevindt de werking van denzelfden openbare dienst in dezelfde omstandigheden te verwezenlijken (vermits er, in het huidige geval, geen rechtstreekse tramlijn bestaat tusschen Antwerpen (tunnel) en Berchem (Kerk));

Aangezien overigens, er dient opgemerkt te worden dat zoowel artikel 6 der wet van 9 Juli 1875, betreffende de tramwegen als artikel 5 der wet van 15 September 1924, op de openbare en regelmatige autobusdiensten, uitdrukkelijk bepalen dat : De toelatingsakten mogen toekennen van toelating voor mededingende diensten niet beletten. Alle tegenstrijdige bepaling zou nietig zijn;

Aangezien, deze tekst klaarblijkelijk aantoonst dat de wetgever, zich rekenschap gevende van de voordeelen door het publiek genoten tengevolge der concurrentie die tusschen de maatschappijen van openbaar vervoer bestaat, raadzaam geacht heeft zulke mededinging bron van naijver en van voorspoed, te beschermen;

Aangezien de bedinging op dewelke aanlegster zich beroept, beschouwd moet worden als zijnde slechts opgelegd om redenen getrokken uit de noodwendigheden eener behoorlijke regeling van het verkeer op het grondgebied der belanghebbende gemeenten zoals, bij voorbeeld, om het stationneeren van groepjes reizigers te vermijden langsheen den Mechelschen Steenweg, alwaar het verkeer van allerlei rijtuigen buitengewoon druk is;

Aangezien aldus de vertolking die aanlegster aan deze bedinging geeft met het inzicht een persoonlijk voorrecht ervan af te leiden, niet in aanmerking mag genomen worden door de Rechtbank, daar zij zich ten gronde bevindt van het toestaan van vergunningen;

Aangezien diensvolgens, blijkens de verbintenissen door verweerders aangegaan jegens de overheid die de vergunning verleend heeft, «res inter alios acta», ten opzichte van aanlegster, die geenszins in de vorming dezer zuiver administratieve overeenkomst tusschengekomen is en die overigens het recht niet bezat er tusschen te komen;

Aangezien voor wat betreft den tegeneisch door verweerders ingesteld, dat het niet bewezen is dat aanlegster, die zich over de draagwijdte harer rechten kan vergissen, het onderhavig geding te kwader trouw en met boos inzicht heeft ingediend;

Om deze redenen,

De Rechtbank verklaart den eisch onontvankelijk bij gebreke aan rechtverband tusschen de partijen;
Verwijst aanlegster tot de kosten;
Verklaart den tegeneisch niet gegrond;
Wijst aanleggers op tegeneisch af en verwijst hen tot de kosten.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE SINT NIKLAAS

13 Mei 1935

Voorzitter : M. De Cleene.
Referendaris : M. L. Thuysbaert
Pleiters : Mters Jeanty en Melis.

VERKOOP EN KOOP. — WEDERKEERIGHEID DER VERPLICHTINGEN. — GEDEELTELIJKE LEVERING. — SCHADEVERGOEDING.

De verplichtingen van den verkooper en deze van den kooper zijn wederkeerig; de verkooper is bijgevolg niet gehouden te leveren wanneer de kooper het reeds geleverde niet of slechts gedeeltelijk betaalt. De schadevergoeding wegens verbreking van het contract is gelijk aan het verschil van den verkoopprijs der waar en den prijs eener zelfde koopwaar berekend op den dag dat de contractbreuk zeker was.

G. t/ V.

Gezien de geregistreerde dagvaarding van 29 Januari 1935;

Aangezien de vraag strekt ten einde gedaagde: «1° zich te hooren veroordeelen om aan de aanlegster te betalen de som van fr. 3240.— en deze van 38,85 frank, bedrag van den wissel overgeschreven aan het hoofd der inleidende dagvaarding met de protest- en retourkosten; 2° te hooren zeggen dat de, op 15 October 1932, tusschen partijen afgesloten overeenkomst, in zijn nadeel verbroken is voor het deel dat niet werd uitgevoerd, zij voor 142 Kgr. en zich te hooren veroordeelen om aan de aanlegster eene schadevergoeding van fr. 994.— te betalen; dit alles met de gerechtelijke intresten en de proceskosten; bij vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande elk verhaal en zonder borgstelling»;

Aangezien het blijkt dat, op 15 October 1932, de aanlegster aan verweerder 500 Kgr wol verkocht aan 45 Belg. Frank den kilo; levering : 25 kgr. onmiddellijk, 200 in November, 200 in December en het saldo in Januari;

dat de aanlegster, in uitvoering dezer bestelling geleverd heeft : Kgr. 357,966;

dat, spijs herhaald aandringen vanwege de aanlegster, verweerder in gebreke gebleven is het saldo, zij 142 Kgr. af te nemen;

I. — Wat betreft de som van fr. 3.240,20, principaal bedrag van den wissel ;

Aangezien vorengemeld bedrag bestaat uit : fr. 1.357,85, verschuldigd op leveringen, en fr. 1.882,45 wegens rente;

Aangezien alléén dit laatste bedrag betwist wordt door verweerder, deze bewerende er nooit in toegestemd te hebben rente te betalen;

Aangezien het blijkt dat de rekening van verweerder, in principaal, werd afgesloten, den 18 October 1933, en gezonden aan verweerder;

dat, op 19 December 1933, de afrekening andermaal werd overgemaakt aan verweerder en daarin, uitdrukkelijk, in rekening werd gebracht rente vanaf 27 Januari 1933 tot 31 December daaropvolgende;

Aangezien verweerder, op 28 December 1933, verklaarde deze afrekening niet te kunnen aanvaarden, zonder, evenwel, nader te bepalen met welke posten hij niet akkoord ging, zoodat niet met zekerheid kan gezegd worden dat, reeds op dat oogenblik, verweerder had toegestemd om rente te betalen;

dat later, evenwel, namelijk den 21 Februari 1934, de aanlegster aandrang opdat verweerder, voor het saldo zijner schuld, een wissel zou aanvaarden, tegen einde Maart, daarbij uitdrukkelijk verklarende dat de intresten zouden bijgerekend worden vanaf 31 December 1933 tot 31 Maart 1934;

dat verweerder, in zijn antwoord van 2 Februari 1934, wel heeft geprotesteerd tegen den datum waartegen betaling geëischt werd, maar geenszins tegen het aanrekenen van rente;

dat, in een volgende afrekening, den 3 Mei 1934, de intresten nogmaals werden aangerekend, en dit tot 30 April 1934; dat verweerder hietegen niet protesteerde, maar, integendeel, beloofde eene afkorting te betalen;

dat, op 14 Mei 1934, eens te meer werd aangedrongen op betaling van principaal en intresten, waarop verweerder antwoordde dat hij hoopte in staat te zijn, zijn schuld te vereffenen, vóór 10 Juni daaropvolgende;

dat, eindelijk, den 14 Juni 1934, verweerder zijn instemming betuigde om een wissel te aanvaarden, ten beloope van 3000 frank, met vervalldag einde Augustus, daarbij belovende zoo gauw mogelijk het saldo te betalen;

Aangezien het blijkt uit wat voorafgaat dat verweerder de verschillende afrekeningen, waarin intresten werden aangerekend, zonder protest aanvaard heeft, aldus zijn stilzwijgende toestemming gevende om rente te betalen;

II. — Aangaande de verbreking van het contract met schadevergoeding :

Aangezien verweerder tegen dit deel van den eisch aanvoert dat de aanlegster, gedurende meer dan een jaar, zich onthouden heeft op uitvoering van den verkoop aan te dringen en zij, derhalve, dient beschouwd te worden als hebbende aan het contract verzaakt;

Aangezien de bewering van verweerder door de bestaande deelen der zaak wordt tegengesproken;

dat het bewezen is, namelijk door de briefwisseling tusschen partijen gevoerd, dat de aanlegster, verre van te verzaaken aan het tusschen partijen afgesloten contract, sinds Juni 1933, niet opgehouden heeft verweerder aan te manen om zijn verbintenissen na te komen en, meer bepaaldelijk, om de reeds geleverde hoeveelheden te betalen;

Aangezien de verplichtingen van den verkooper en deze van den kooper wederkeerig zijn en de verkooper niet gehouden is te leveren, wanneer de kooper

het reeds geleverde niet of slechts gedeeltelijk betaalt (Ber. Gent, 19 Febr. 1927, Jur. C. Fl. 1927, Nr 4785, bl. 225);

Aangezien verweerder, op 14 Juni 1933, aan de aanlegster verschuldigd was, voor leveringen gedaan in uitvoering van het contract van 15 October 1932, de som van fr. 15.357,75;

dat een jaar later, namelijk in Juni 1934, na veelvoudige aanmaningen vanwege de aanlegster en spijs talrijke, doch nooit ingeloste beloften vanwege verweerder, deze laatste nog verschuldigd was 6.054,85 frank;

dat zelfs, op heden, de leveringen van December 1932 en Januari 1933 niet voluit zijn betaald;

Aangezien door de Rechtbanken steeds werd beslist dat de partij, die in gebreke blijft haar verplichtingen na te komen, niet gerechtigd is de naleving der wederkerige verplichtingen van haar medecontractant, zoomin als de verbreking van het contract te eischen (Ber. Gent, 10 Januari 1924, J. Com. Fl. 1925, bl. 157);

Aangezien het ontegensprekelijk bewezen is dat de vertraging in de uitvoering der overeenkomst te wijten is aan verweerder zelf die, onder voorwendsel van gebrek aan werk, uitsel op uitsel heeft gevraagd voor de betaling van de gedane leveringen;

Aangezien de aanlegster, in datum van 22 October 1934, wanneer deze leveringen, voor het grootste deel waren betaald, verweerder uitdrukkelijk in gebreke stelde de overeenkomst uit te voeren, hem een allerlaatste uitsel toestaande van 15 dagen, zij tot 7 November 1934;

Aangezien verweerder aan deze aanmaning geen gevolg gaf, zoodat de eisch van de aanlegster strekkende tot verbreking van het contract, voor het niet uitgevoerde deel, dient ingewilligd te worden;

Wat de schadevergoeding betreft:

Aangezien de aanlegster recht heeft op eene schadevergoeding gelijk aan het verschil tusschen den verkoopprijs der wol en den prijs eener zelfde koopwaar op den dag dat zij met zekerheid geweten heeft dat verweerder het contract niet verder zou uitvoeren; dat dit tijdstip moet bepaald worden op 7 November 1934, datum van het verstrijken van den termijn, door de aanlegster toegestaan bij de in mora stelling van 22 October te voren;

Aangezien het noodig blijkt een deskundige aan te stellen met opdracht, nadat hij den bij de wet voorgeschreven eed zal hebben afgelegd, ten ware hij daarvan door de partijen ontslagen werd, dit prijsverschil vast te stellen;

Om deze redenen:

De Rechtbank, alle verdere of tegenstrijdige besluiten verwerpende, veroordeelt verweerder om aan de aanlegster de som van fr. 3.240,20 en deze van fr. 38,85 te betalen met de gerechtelijke intresten; verklaart het contract van 15 October 1932 verbroken, voor het deel dat niet werd uitgevoerd, en alvorens te vonnissen omtrent de toe te kennen schadevergoeding, benoemt in hoedanigheid van deskundige, den heer Paul De Cock, handelsvertegenwoordiger te Sint Niklaas, met de opdracht hiervoren omschreven; om, na nederlegging van het deskundig verslag, door de partijen te worden gepleit en de Rechtbank gevonnist als naar recht. Kosten voorbehouden;

Verklaart het vonnis uitvoerbaar bij voorraad niet-tenstaande elk verhaal en zonder borgstelling;

Verwijst de zaak naar den algemeenen rol.

VREDEGERECHT TE ANTWERPEN

4de Kanton. — 17 April 1935.

Vrederechter: M. De Keyser.

Pleiters: Mters J. Clymans (van de balie van Leuven) en Deckers.

CONCORDAAT NA FAILLIET. — LASTEN. — WET VAN 29 JUNI 1887. — GEEN INVLOED.

In overeenstemming met den geest der wet van 29 Juni 1887, nopens de onaantastbaarheid der lastenschulden in zake faillietvoorkomend concordaat, moet beslist worden dat ook alle overeenkomsten in betrekking met een concordaat na failliet, zonder invloed zijn op de schulden voortspruitende uit belastingen.

Stad Antwerpen t/ Gervais.

Gezien de inleidende dagvaarding van deurwaarder Th. Herremans, te Antwerpen de dato 14 Maart 1935, geboekt en ingeschreven ter rolle onder nr 8532.

Gehoord partijen in middelen en besluiten. Aangezien de vraag ertoe strekt om voor recht te hooren zeggen, dat verweerders zullen verplicht zijn, zekere inbeslagname, op hun verzoek uitgevoerd, binnen de 24 uren te lichten, en beide gedaagden zich te hooren veroordeelen om te betalen 1000 fr., ten titel van schadevergoeding.

Aangezien de volgende feiten en omstandigheden tot het voorhandig geding aanleiding gegeven hebben:

Aanlegger was verschuldigd aan de Stad Antwerpen voor belastingen en taksen over de jaren 1930, 1931, 1932, en 1933, een gezamenlijk bedrag van frs 7525 — alswanneer hij door vonnis der rechtbank van Koophandel van Antwerpen, de dato 4 Januari 1934, in staat van failliet gesteld werd; — op 10 Januari 1934, deed de stadsontvanger in handen van den aangestelden curator aangifte van hare hooger gemelde schuldvordering van frs 7525, — en vroeg betaling daarvan bij voorrang; — op voorstel van den curator werd de schuldvordering van de stad Antwerpen gerangschikt bij de bevoorrechte schuldeischers voor een bedrag van franks 4785, zijnde de belastingen over 1932 en 1933, en voor het overige het zij franks 2740, bij de gewone schuldvorderingen; op 16 Maart 1934, vroeg en verkreeg echter aanlegger een concordaat op grond van deze voorwaarden: betaling van 50 % der gewone schuldvorderingen te winnen uit den geheelen boedel-afstand; de stad Antwerpen ontving alsdan uit de massa ten eerste de som van frs 4785, 't zij het bedrag van haar bevoorrechte schuldvordering en ten tweede eene som van fr. 109.—, 't zij eene eerste bedeeeling op de beloofde vijftig percent; niettegenstaande die vorige handelingen deed de stad Antwerpen aan aanlegger een dwangbevel beteekenen en op 27 Februari 1935, pandbeslag leggen op dezes goederen in opvordering van het geheel bedrag dat haar verschuldigd blijft over de dienstjaren 1930 en 1931.

Aangezien aanlegger de opvordering van de stad Antwerpen als niet ontvankelijk zijnde voorhoudt waaruit dan natuurlijk moet voortvloeien dat het pandbeslag nietig is en van geener waarde, omdat

verweerder van de Rechtbank concordaat bekomen heeft dat hem toelaat zich van zijne schulden te kwijten mits 50 % van hun bedrag.

Aangezien verweerders deze meening bestrijden en al eerst en terecht gelden doen dat de vraag tegen tweeden verweerder ingeleid niet ontvankelijk is; immers deze laatste heeft niet gehandeld voor eigen rekening en heeft alleen maar, volgens de wettelijke beschikkingen de schuld uit naam en voor rekening van de stad Antwerpen opgevorderd.

Aangezien aanlegger beweert dat, zoo men aan de stad Antwerpen het recht moest toekennen de geheelheid van hare schuldvordering te bekomen, niettegenstaande de bij de rechtbank vastgestelde concordataire voorwaarden dit in feite er op neerkomen zou, aan die schuldvordering een voorrecht te verleenen dat ten haren gunste niet bestaat en de stad toelaten zou zich te betalen bij voorrang tegenover de andere gewone schuldeischers.

Aangezien de stad Antwerpen echter niet beweert althans nu niet meer beweent, dat zij het volle bedrag harer schuldvordering mag en moet trekken, omdat deze schuldvordering een voorrecht van betaling heeft, als men nochtans dit woord «voorrecht» neemt in zijn gebruikelijken en rechterlijken zin.

Aangezien de zienswijze van verweester hierin bestaat te beweren dat eene lasten schuld om reden van haren heel bijzonderen aard, niet onderhevig is aan de rechterlijke beschikkingen van een concordaat, en desgevolg geheel vreemd aan en buiten de daarbij getroffen regelingen blijven moet.

Aangezien de gegrondheid dezer stelling, geen oogenblik kan betwijfeld worden, daar waar het eene lastenschuld betreft die weegt op iemand die een failliet voorkomend concordaat heeft bekomen; immers de wet van 29 Juni 1887 zegt heel uitdrukkelijk dat het verkregen concordaat niet schaden mag en niet kan tegengesteld worden «aux impôts et autres charges publiques».

Eveneens is het zonder eenige mogelijke tegenspraak zeker, dat de zelfde regel geldt, in die andere regeling bij de wet voorzien onder benaming van «sursis de paiements» want hier ook behelst art 605 van het handelsboek eene gansch dezelfde beschikking.

Aangezien echter de wetsbeschikkingen over het concordaat verkregen na failliet, geen soortgelijken regel bevatten.

Moet daaruit besloten worden dat de lastenschuld voor zooveel ze niet uitdrukkelijk bevoorrecht is geworden, wel onderhevig is aan de concordataire regeling?

Aangezien aanlegger betoogt dat in feite deze vraag bevestigend moet beantwoord worden: immers tijdens de gevoerde proceduur heeft de curator de onderhavige lastenschuld bij de niet bevoorrechte schuldvorderingen gerangschikt;

Echter dient er opgemerkt te worden dat er geene rechterlijke beslissing gegeven is geworden waarbij verweester zich zou hoeven neer te leggen over dit punt te weten, of de schuldvordering wel dan niet bevoorrechtigd is.

Trouwens, zooals hierboven reeds aangeduid werd, het gaat hier niet over het al of niet bestaan van een voorrecht te dienste van de voorhandige lastenschuld.

Zoo men het vraagstuk langs zijne rechterlijke zijde beschouwt, dan is het van het allergrootste belang

eerst te onderzoeken waarom bij geval van «sursis de paiement» en failliet voorkomend concordaat de regeling door de rechtbank getroffen, zonder invloed blijven moet op de lastenschuld.

De reden daarvan ligt ongetwijfeld wel in deze omstandigheid: de lastenschuld ontstaat niet uit eene naar het burgerlijk recht aangegane overeenkomst; zij is integendeel door het administratief gezag eigenmachtig opgelegd, (imposer, impôts, impositions) met het doel daarin de noodige inkomsten te vinden om naar behooren hare administratieve zending te kunnen volbrengen; in gelijkvormigheid van de wettelijke voorschriften en mits goedkeuring van de hoogere overheid kan een bepaalde administratie het voorwerp dat aan de belasting zal onderhevig zijn en de quotiteit daarvan vaststellen, doch ze is er niet toe gerechtigd in gevolge art. 112 der grondwet, een belastingplichtige van zijne lastenschuld te ontslaan of dezes schuld te verminderen.

Aangezien nu het concordaat op niets anders berust dan op eene vrije overeenkomst onder schuldenaars en schuldeischers, waarbij deze laatsten althans tijdelijk aan een gedeelte van hunne schuld verzaken; dan ligt het ook voor de hand dat de administratie zulke concordataire regeling niet mag helpen tot stand komen; en daarom ook heeft de wet van Juni 1887 verklaard dat de concordataire regeling niet zal kunnen opgeworpen worden tegenover eene lastenschuld en dit als gevolg van den eersten voorgeschreven maatregel dat vrijwillig geene vermindering van lastenschuld mag verleend worden.

Aangezien dezelfde reden welke art. 23 der wet van Juni 1887 ingesproken heeft, logischer wijze moet doen beslissen dat ook bij geval van concordaat na failliet dezelfde regeling gelden moet, want hier ook berust het vonnis van de Rechtbank op niets anders dan op een accoord vrijwillig aangegaan onder schuldenaars en schuldeischers.

Aangezien deze zienswijze dan ook diegene is welke bijgetreden wordt door Verhelst onder nr 364 en 365 van zijn werk «Le recouvrement et les poursuites en matière de contributions directes».

Aangezien trouwens deze zienswijze betreffende de lastenschuld in niets de rechten of de belangen van de andere gewone concordataire schuldeischers schaden kan, vermits deze onverminderd hun recht behouden op de gestelde data de hun toegezegde betalingen te eischen.

Om deze redenen :

Wij, Victor De Keyser, Vrederechter van het vierde kanton der stad Antwerpen, alle verdere of andere besluiten verwerpende, verklaren de vraag niet ontvankelijk tegenover tweede verweerder en ongegrond tegenover de eerste verweester.

Vlaamsche Juristen

Abonneert U op het

RECHTSKUNDIG
WEEKBLAD !!!

WERKRECHTERSRAAD VAN BEROEP DER PROVINCIE ANTWERPEN EN LIMBURG.

Voorzitter : M. H. Van Oekel.

Pleiters : Mters L. Diercxsens en J. Houben.

BEROEP. — VERVAL. — ART. 85 DER INRICHTINGSWET VAN 1926. — BELETSELEN. — GEBIEDENDE VOORSCHRIFTEN.

Beroep van de werkrechtshraden moet, bij toepassing van art. 85 der wet van 9 Juli 1926 aangeteekend worden, op straf van verval, binnen de 16 dagen na de beteekening van het vonnis a quo.

Beletsele voortspuitende uit Zon- en Feestdagen, en reglementen van inwendige orde van inrichting der rechtbanken, ontslagen niet van de beperkende en gebiedende voorschriften van dit artikel. (1).

V. t/ B.

Herzien de vroegere beslitselen en uiteenzettingen der partijen voor den Raad van Beroep.

Gezien het bevel tot heropening der debatten op verzoekschrift van de beroepers, verleend.

Aangezien de beroepers ter zitting van 3 Juni 1935 waarop de debatten zijn heropend geworden, en hernomen, besloten tot het ontvankelijk hooren verklaren van het door hen aangeteekend beroep; en verder tot de onbevoegdheid van de Werkrechtshraden, en eindelijk ten gronde tot afwijzing van den oorspronkelijken eisch van beroepene en het toekennen van den door hen gestelden tegeneisch, in betaling van 1500 frank schadevergoeding; terwijl de beroepene besluit tot de ontvankelijkheid van het beroep, en bijkomend tot de bekrachtiging van het bestreden vonnis.

Rakende de ontvankelijkheid van het beroep :

Aangezien het beroep wordt gericht tegen een vonnis van den Werkrechtshraad van eersten aanleg van Antwerpen dd. 20 Juni 1934, dat op 2 November 1934 per exploit van deurwaarder aan de beroepers is betteekend geworden; dat de verklaring van beroep blijkens de expeditie door de griffie van den Werkrechtshraad van eersten aanleg afgeleverd, dagteekent van 19 November daaropvolgend;

Aangezien bij toepassing van artikel 85 der inrichtingswet op de Werkrechtshraden, het beroep tegen de vonnissen van de Werkrechtshraden moet geschieden binnen de 15 dagen na de beteekening, wat dus in onderhavig geval uiterlijk op 17 November moest geschieden.

Dat de beroepers aanvoeren dat 17 November een Zaterdag was, en dat ingevolge de regelmatig goedgekeurde reglementen van inwendige orde die de werking van den Werkrechtshraad van eersten aanleg van Antwerpen beheeren, de griffie van dien Raad 's Zaterdags niet toegankelijk is, en dat de dag nadien een Zondag was, zoodat zij niet vóór 19 November het beroep hebben kunnen aantekenen, dat zij zooniet zich hadden voorgenomen op 17 November aan te teekenen;

Aangezien echter de bepalingen van artikel 85 voornoemd streng beperkend zijn, en van openbare orde.

Dat anderzijds, zoo in burgerlijke als in strafzaken, de Zon- en Feestdagen, al zijn op die dagen, materieel, bijzonder in strafzaken, beroepen niet mogelijk, toch dienen meegerekend te worden in het

beperken dezer door de wet vastgestelde termijnen, Dat er niet anders moet over geoordeeld worden voorwat de dagen en uren betreft, waarop de rechterlijke instellingen als griffies en parketten, regelmatig voor het publiek niet toegankelijk worden gesteld, overeenkomstig de verordeningen die hunne werking regelen, en dat de rechtsonderhoorigen zich naar deze verordeningen en regelingen hebben te gedragen.

(Cfr. : Beltjens. Proc. Civ. art. 443. Nr 188, P. B. V° Appel pénal Nr 222. Conseil d'appel Bruxelles 17-1-31; Pas. 1931. II Blz. 158, Boetstraffelijke Rechtbank van Dendermonde, 2de Kamer 17 October 1934 inzake Van Goethem en Boel. (onuitgegeven).

Aangezien de beroepers verder geen geval van heirkraft buiten de hierboven staande aangevoerde reden, aangeven, om hunne laattijdigheid te wettigen, en in die omstandigheden de Rechtbank hen niet van het verval van recht kan ontheffen.

(Cass. 30-4-28. Pas. 1928-1-49. Cass. 12-3-1923. Pas. 1923 I. Blz. 233.

Aangezien diensvolgens het beroep bij toepassing van artikel 85 der wet van 1926 onontvankelijk moet verklaard worden.

Om deze redenen,

De Werkrechtshraad van beroep, kamer voor be-
dienden, alle verdere en tegenstrijdige beslitselen
verwerpende, verklaart het beroep laattijdig en niet
ontvankelijk, en veroordeelt de beroepers tot de kos-
ten.

(1) Zie Répertoire Pratique de Droit Belge V° Conseil de Prud'hommes nr 390.

WETGEVING

**KONINKLIJK BESLUIT TOT WIJZIGING VAN HET
BESLUIT VAN 27 FEBRUARI 1935, Nr 135, WAARBIJ
DE REGERING ERTOE WORDT GEMACHTIGD DEN
GOEDEN AFLOOP TE VERZEKEREN VAN PROMESSEN
ONDSCHREVEN MET HET OOG OP HET LOSMAKEN
VAN IN COMPENSATIEREKENINGEN GEBLOKKEERDE
SCHULDVORDERINGEN**

Verslag aan den Koning.

Sire,

De bepalingen van het koninklijk besluit n° 135 van 27 Februari 1935 hebben het mogelijk gemaakt aan de exporteurs bankkredieten te verschaffen, op de stortingen die vóór 1 Februari jongstleden te hunnen bate op compensatierekening werden gedaan.

De bemiddeling van de regering kon 150 miljoen frank bedragen. Zij blijft nochtans ver beneden dit maximum daar door de regeling van vroegere stortingen de door den Staat opgenomen obligo's trapsgewijs zijn te niet gegaan.

Het komt gepast vóór, dezen toestand te baat te nemen om de losmaking van nieuwe categoriën van geblokkeerde schuldvorderingen mogelijk te maken, zonder het maximum op te voeren, voorzien voor de door den Staat op zich te nemen obligo's. Dit doel kan worden bereikt door aan den Minister van Financiën de macht te verleen om naar gelang van de mogelijkheid den uitersten datum te verschuiven van de stortingen waaraan regeeringswaarborg kan worden verbonden.

Wij hebben de eer te zijn, Sire, van Uwe Majesteit, de zeer eerbiedige en zeer getrouwe dienaars.

KONINKLIJK BESLUIT VAN 13 JUNI 1935.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

Gelet op de wet van 31 Juli 1934, verlengd en aangevuld bij die van 7 December 1934, 15 Maart en 30 Maart 1935, waarbij aan den Koning bepaalde machten worden toegekend met het oog op het economisch en financieel herstel en de vermindering van de openbare lasten;

Gelet op Onze besluiten van 27 en van 28 Februari 1935, n^{rs} 135 en 136;

Op de voordracht van Onzen Ministerraad,

Wij hebben besloten en Wij besluiten :

Artikel 1. Onze Minister van Financiën wordt ertoe gemachtigd den datum te verschuiven tot op welken werden of zullen worden gedaan; stortingen die los te maken zijn door het onderschrijven van promessen wier goeden afloop door den Staat verzekerd wordt onder de andere, bij koninklijk besluit van 27 Februari 1935, n° 135, bepaalde voorwaarden.

Art. 2. Onze Minister van Financiën is belast met de uitvoering van dit besluit.

Gegeven te Brussel, den 13^{en} Juni 1935.

KONINKLIJK BESLUIT VAN 14 JUNI 1935 WAARBIJ EEN PLAATS VAN BIJGEVOEGD SUBSTITUUT-PROCUREUR DES KONINGS BIJ DE RECHTBANK VAN EERSTEN AANLEG TE BRUSSEL WORDT OPGERICHT EN WAARBIJ MACHTING WORDT VERLEEND OM TE VOORZIEN IN DE PLAATS VAN VREDERECHTER VAN HET DERDE KANTON BRUGGE EN VAN GRIFFIER VAN HET VREDEGERECHT TE TEMSCHE

Verslag aan den Koning

Sire,

Het ontwerp van besluit dat de regeering de eer heeft aan Uwe Majesteit ter goedkeuring voor te leggen, heeft ten doel een nieuwe plaats van bijgevoegd substituut bij het parket van de rechtbank van eersten aanleg te Brussel op te richten.

Ten gevolge van de menigvuldigheid van de zaken waarmede het parket te Brussel zich moet bezighouden, is het volstrekt noodzakelijk geworden aldaar een nieuwe plaats van bijgevoegd substituut op te richten. Het parket van de hoofdstad bevindt zich in een gansch bijzonderen toestand; vooral dat parket heeft den last te dragen van de toeneming der misdrijven die het gevolg zijn van de economische crisis en van de besluiten genomen tot tenuitvoerlegging van de wetten waarbij aan den Koning bepaalde machten werden toegekend met het oog op het economisch en financieel herstel en de vermindering van de openbare lasten.

Aan den anderen kant wordt door hetzelfde ontwerp ingevolge de door de gerechtelijke overheden uitgebrachte adviezen machtiging verleend om, niettegenstaande de wet betreffende de schorsing van sommige benoemingen tot derde kanton Brugge en in die van griffier van het vredederde kanton Brugge en in die van griffier van het vrederecht te Temsche.

Wij hebben de eer te zijn, Sire, van Uwe Majesteit de zeer eerbiedige en zeer getrouwe dienaars.

KONINKLIJK BESLUIT VAN 14 JUNI 1935

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

Gelet op artikel 1, IVbis, van de wet van 31 Juli 1934, verlengd en aangevuld door de wetten van 7 December 1934 en van 15 en 30 Maart 1935, waarbij aan den Koning bepaalde machten worden toegekend met het oog op het economisch en financieel herstel en de vermindering van de openbare lasten;

Gelet op de adviezen van de heeren eerste voorzitters van de hoven van beroep te Brussel en te Gent, alsmede van de heeren procureurs-generaal bij bedoelde hoven;

Op de voordracht van Onze Ministers, die er in den raad over beraadslaagd hebben,

Wij hebben besloten en Wij besluiten:

Artikel 1. Bij afwijking van artikel 6, eerste alinea, van de wet van 18 Augustus 1928 tot verlenging van de tijdelijke wetten betreffende de rechterlijke inrichting en van de wet betreffende de schorsing van sommige benoemingen tot rechter kan, bij de rechtbank van eersten aanleg te Brussel, een benoeming worden gedaan in een negende plaats van bijgevoegd substituut-procureur des Konings.

Art. 2. Bij afwijking van artikel 2 van dezelfde wet van 18 Augustus 1928, kan voorzien worden in de plaats van vrederechter van het derde kanton Brugge en in de plaats van griffier van het vrederecht te Temsche.

Onze Minister van Justitie is belast met de uitvoering van dit besluit, dat van kracht wordt den dag van zijn bekendmaking.

Gegeven te Brussel, den 14^{en} Juni 1935.

UIT DE PERS

In Nederland is een nieuw ontwerp tot regeling van de pachtovereenkomsten aanhangig bij het Parlement. Dit ontwerp voorziet volledig nieuwe principes die het ontwerp zijn van allerlei kritiek.

Wij deelen hieronder een artikel mede over deze aangelegenheid, onlangs verschenen in de Nieuwe Rotterdamsche Courant.

RARE REGELING VAN DE PACT

Het pas ingediende ontwerp tot nieuwe regeling van de pacht voorziet in eene soort rechterlijke controle over de pachtovereenkomsten. De gesloten overeenkomsten moeten — hierop komt het toch feitelijk neer — aan de goedkeuring van den rechter worden onderworpen. Staat hem de overeenkomst om enkele in het ontwerp vagelijk aangeduide redenen niet aan, dan kan hij trachten, partijen op eene naar zijn inzicht gewijzigde overeenkomst samen te brengen. Lukt hem dit niet, dan verklaart hij de tusschen partijen gesloten overeenkomst nietig, «of wijzigt hij de voorwaarden van de overeenkomst» naar zijn inzicht, en partijen zijn dan aan die door hen niet gewenschte «overeenkomst» gebonden.

Het is duidelijk, dat hier voor den rechter een terrein wordt geopend, waarop hij zich niet placht te bewegen, een gebied, waar nog onbegrensde mogelijkheden openstaan. Men vergelijkte de voorgestelde regeling niet met de in de Crisispachtwet aan den rechter toegekende bevoegd-

heid tot vermindering van de pacht. Daar gold het niet de samenstelling en de sluiting van eene overeenkomst, doch de uitvoering van eene bestaande overeenkomst, die echter tot stand was gekomen onder zoo volstrekt andere omstandigheden als nu het economisch leven beheerschen, dat de vraag moest rijzen, of de billijkheid niet meebracht, daarmede rekening te houden. In de Crisispachtwet kon eene uitbreiding worden gezien van art. 1375 B. W. waarin reeds stond geschreven, dat de overeenkomsten niet alleen verbinden tot hetgeen uitdrukkelijk is bepaald, maar ook tot hetgeen naar den aard der overeenkomst door de billijkheid wordt gevorderd.

Hier, bij de nieuwe regeling van de pacht, geldt het niet de uitvoering van eene bestaande overeenkomst, maar het tot stand brengen van de overeenkomst zelve. De toetssteen, dien de rechter daarbij zal aanleggen, wordt in het ontwerp in zeer algemeene termen aangegeven. De rechter moet ten aanzien van de overeenkomst, die aan zijn keuring wordt voorgelegd, nagaan, of de verplichtingen, die uit de overeenkomst voor den pachter voortvloeien — de verpachter is, gelijk wij in ons vorig artikel reeds in het licht stelden, *quantité négligeable* — als «buitensporig» moeten worden beschouwd, althans of «de pacht prijs zoodanig is vastgesteld, dat hij den pachter, ook bij bijzondere bekwaamheid en ijver, niet de mogelijkheid van een redelijk bestaan uit de opbrengst van het gepachte goed zoude laten, terwijl nochtans de pachter zulk een bestaan uit de opbrengst van het goed redelijkerwijze mag verwachten».

Men voelt, welk een onzekere maatstaf hier aan den rechter gegeven wordt. Wat is «buitensporig»? Wie nagaat tot hoe ver uiteenlopende beslissing de Crisispachtwet heeft aanleiding gegeven, terwijl de uitspraak telkens toch maar voor één jaar wordt gedaan, moet angstig zijn, bij de pachtvereenkomst's rechters oordeel — waarvan geen beroep mogelijk zal zijn, en dat dus over eene reeks van jaren zal gelden — over «buitensporigheid» tot het beslissend moment te promoveeren.

Nog moeilijker wordt dat, indien de rechter moet gaan uitmaken, of de bedongen pachtsom voor den pachter een redelijk bestaan uit de opbrengst van het goed zal laten, en of de pachter redelijkerwijze zulk een bestaan mag verwachten. Hiermee wordt toch de rechter — d.w.z. de kantonrechter, gescundeerd door twee «die deskundig zijn ten aanzien van de verhoudingen op pachtgebied» — voor een landbouw-economisch vraagstuk geplaatst, dat zijn weerganauwelijks kent. En als we dan zien, hoe over welk vraagstuk ook, dat zich op landbouw-economisch gebied voordoet, de meningen van deskundigen gewoonlijk heftig uiteenloopen, dan is het duidelijk, dat voor de gestelde vragen zuiver het toeval de beslissende macht zal worden.

Wat is een «redelijk bestaan»? En wanneer kan zulk een bestaan «redelijkerwijze» worden verwacht?

Een van de oorzaken van de moeilijkheden, die zich hier te lande op agrarisch gebied voordoen, is de te groote verbrokkeling van het grondbezit. Tekort aan landbouwgrond in verhouding tot de vraag heeft reeds sedert jaren in de richting van verbrokkeling geleid. Het hoogtepunt is wellicht bereikt in de hausejaren na den oorlog, toen men zich van het abnormale der tijden geen rekenschap gaf. Een eigen boer, die oud was en twee zonen had, kwam er allicht toe, zijn bezit in tweeën te splitsen en er twee boerderijen van te maken. Elk van de zonen kreeg dan in die jaren nog een behoorlijk bestaan.

Ook op den landeigenaar, die zelf niet boerde, werd van den kant van de pachters menigmaal aandrang in de beschreven richting geoefend. Menig pachter, die behulpzaam wilde zijn, bezweek, zonder zich voldoende rekenschap te geven van de tijdsomstandigheden.

Nu zijn velen van die kleine pachters, ondanks de steunmaatregelen in groote moeilijkheden geraakt, feitelijk niet door de crisis op landbouwgebied, maar ten gevolge van fouten, in hausestijd begaan, toen men zich niet realiseerde, dat wanneer onder normale omstandigheden eene hoeve

van een zeker aantal H. A. grootte noodig is, om een bestaan op te leveren, eene hoeve van de helft van die grootte dat niet meer kan doen.

Voor dezen loop van zaken dragen de pachters, die daarboven ten aanzien van stukken «los land» in concurrentie-ijver de huursommen steeds opdreven, evenveel schuld als de verpachters, al zijn dan nu voor de ontwerpers van de »nieuwe regeling van de pacht» de verpachters de kwade Pieren.

Wij halen het bovenstaande slechts aan, om duidelijk te maken, welk eene onzekerheid het ontworpen voorschrift moet brengen. Daar is een rechter, die van oordeel is dat eene hoeve van zeg 14 H.A. verhuurd tegen x gulden per H.A., redelijkerwijs geacht kan worden den pachter een redelijk bestaan op te leveren. Redelijkerwijs kan ook, naar zijn oordeel, eene hoeve van 7 H.A. nog wel een redelijk bestaan aan den pachter laten, maar dan behoort de pachtsom maar $\frac{1}{2} \times$ per H.A. te bedragen. De pacht prijs, eveneens op x gulden per H.A. overeengekomen, wordt dus verlaagd. Eene derde hoeve van 4 H.A. opent z.i. echter zeker geen mogelijkheid, om daaruit den pachter een redelijk bestaan te laten, en dit mag ook redelijkerwijs niet worden verwacht. De pachtsom is door partijen op x gulden per H.A. bepaald, en dat bedrag per H.A. is geenszins «buitensporig». Deze pachtvereenkomst wordt dus gehandhaafd.

Wij geven deze voorbeelden slechts, om te doen zien tot welke ongerijmde gevolgen het ontworpen voorschrift kan leiden. Als men dan daarbij in aanmerking neemt, dat volgens het ontwerp de pacht aan geen termijn meer zal zijn gebonden en tot zekere hoogte het karakter van een zakelijk recht krijgen zal, dan huivert men toch wel bij de gedachte aan de economische gevolgen, die zulk eene wet hebben zal.

Wij zien er niet veel meer in, dan den grondslag tot eene algeheele desorganisatie. De pachtvereenkomst gaat den verpachter aan volstrekte onzekerheid prijs geven.

RECHTERLIJK LEVEN

TUCHTKAMER DER PLEITBEZORGERS VAN 'T ARRONDISSEMENT ANTWERPEN

De tuchtkamer der pleitbezorgers van 't arrondissement werd voor 't rechterlijk jaar 1935-1936, samengesteld als volgt:

Voorzitter : Mter A. Van Genechten.

Syndicus : Mter A. Mullens.

Verslaggever : Mter R. De Graef.

Secretaris-Penningmeester : Mter R. Steurs.

RECHTERLIJKE ORDE

Bij koninklijke besluiten van 15 Juni 1935:

Is aan den heer Dbouny L. M. J. E., op zijn verzoek ontslag verleend uit zijn ambt van deurwaarder bij de rechtbank van eersten aanleg te Verviers;

Zijn benoemd:

Tot plaatsvervangend rechter in het vredegericht van het kanton Landen, de heer Cox A. J. P. H., advocaat te Landen, ter vervanging van den heer Grégoire, die als zoodanig aftreedt;

Tot griffier bij de rechtbank van eersten aanleg te Brussel, de heer Delhaise O. J. Ch. J., oud politiek gevangene, griffier titulaire bij die rechtbank, ter vervanging van wijlen den heer Rousselle;

Tot boventallig griffier bij de rechtbank van eersten aanleg te Brugge, de heer Goegebeur D. J. L. V., beambte ter griffie van die rechtbank, ter vervanging van den heer Vanhoonacker, die tot een ander ambt is beroepen;